

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1104/2021
08.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Гордане Џакуле, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране - Војна пошта ...-... село ..., ..., коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3762/19 од 15.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3762/19 од 15.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3762/19 од 15.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 152/19 од 29.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде штете због неплаћеног додатка на плату по основу прековременог рада у периоду од 27.04.2014. године до 27.04.2017. године, у новчаним износима за сваки месец означеног периода наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од наведених датума па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да надокнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3762/19 од 15.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 152/19 од 29.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла

побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени ревизијског суда, у овом случају нису испуњени законски услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Пресуђењем, одбијањем тужбеног захтева (без обзира на приложену правноснажну пресуду) није одступљено од праксе ревизијског суда у овој врсти спорова. Наиме, за прековремени рад из члана 83. став 1. и 2. Закона о Војсци Србије тужилац нема право на увећање плате јер је за тај рад, као елемент посебних услова под којим врши војну службу, његов основни коефицијент за обрачун плате увећан за 20%. За прековремени рад из члана 98. став 1. наведеног закона признаје се право на слободне сате, а само изузетно, под условима из члана 35. став 3. Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије, исплаћује се увећана зарада. Конкретизација овог права - признавање слободних сати или признавањем права на увећану зарату, остварује се у складу са члановима 140. и 141. Закона о Војсци Србије, односно чланом 52. став 3. Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије, решењем надлежног старешине које се доноси по правилима управног поступка, а судска заштита остварује у управном спору. Тужилац такав захтев није подносио, па зато не може основано од тужене потраживати и исплату увећане зараде, ни по основу накнаде штете због незаконитог или неправилног рада државног органа.

Имајући изложено у виду, не постоји ни потреба за новим тумачењем права, а нема ни потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из тих разлога је одлучено као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радних односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побјаног дела.

У конкретном случају, вредност предмета спора побјаног дела (члан 28. став 1. ЗПП) износи 198.370,56 динара и очигледно је нижа од динарске противвредности 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан 01.03.2018. године, када је извршено преиначење тужбе.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић